

PORTRET / Tina Potočnik, dramska igralka

Ob vsaki ponovitvi raste

Za Tino Potočnik, članico Mestnega gledališča ljubljanskega, so prva leta v profesionalnem teatru.

Ingrid Mager

Igralka Tina Potočnik je korak za korakom gradila manjše vloge in v njih puščala vtis; zdaj že dobiva tudi tiste bolj izpostavljene, kot je recimo zadnja, ko igra gospodinjsko pomočnico Jessico v Mayenburgovem *Kosu plastike*. V MGL se dobro počuti: všeč ji je žanrska odprtost, dostopnost, domačnost. »Ko smo bili še na akademiji, smo si vsi želeli v ljubljansko Dramo, ampak zdaj sem vesela, da sem tu,« pravi o svoji matični hiši, v kateri je redno angažirana od leta 2012. Je pa v MGL nastopila že kot študentka, v vlogi Silje van der Vries v Gieselmannovih *Golobih*. Na eni od študentskih produkcij jo je namreč opazila umetniška vodja Barbara Hieng Samobor in ji dala priložnost. Da je Hieng-Samoborjeva začutila »pravo stvar«, se je izkazalo nekoliko pozneje, ko je Tina Potočnik edina v svoji generaciji prejela študentsko Prešernovo nagrado za igro.

Ampak po ogromnih hodnikih Drame, kjer je čutila manj domačnosti, se je že sprehajala. V lanskim sezoni je sodelovala v veliki koprodukciji obeh hiš, v Homerjevi *Iliadi*, in sicer v vlogi Helene, ki so jo potem uprizorili v Cankarjevem domu. »Zdi se mi, da je imel včasih MGL bolj pridih komercialnega, zdaj pa se razvija tudi v umetniško smer; igralci obeh gledališč se bolj primerjajo med seboj, hodimo na predstave drug k drugemu, dejansko smo kolegi,« pravi.

Vse več sproščenosti

Po nekaj odrske kilometrine zdaj pravi, da se že lahko malce sprosti. »Na začetku sem imela tremo pred starejšimi kolegi igralci, ki so že na bralnih vajah blesteli, da sem kar strmela, sa-

ma pa sem se še lovila pri izgovarjavi, poudarkih. Zdaj si tudi sama že dovolim kaj poskusiti in se tudi zmotiti in to se mi ne zdi več tak problem. Nimam več občutka, da vsi gledajo samo moje napake,« pripoveduje. Morda je ta začetniška napetost popustila tudi zato, ker za njo že prihajajo drugi, mlajši. »Prvi koraki so vedno negotovi, polni strahov, pomembno je, da si pustiš raziskovati.« Zdaj že pozna večino ansambla. »Z večino sem že bila skupaj na odru; vemo, kako približno delujemo in kdaj kdo potrebuje svoj prostor.«

Svoje je dodala tudi izkušnja Helene v *Iliadi*, ko se je soočala z goloto lastnega telesa na odru. O tem pravi: »Ko si enkrat slečen, se počutiš razgaljeno, tako fizično kot psihično, na ogled daš svoje telo, meso, četudi v funkciji neke predstave. Obleka le na neki način skriva goloto pa tudi del človekove osebnosti. Prišla sem do spoznanja, ko sem si rekla: takšna pač sem, to imam. Potem je lažje, sprejmeš samega sebe tudi z neke druge perspektive. Kolega v predstavi Marko Mandić me je potolažil, da je le prvič težko.«

Kar zadeva oblikovanje samih vlog, pa je po njenem mnenju precej odvisno, kam te zasedejo, kajti lahko dobiš vlogo, povsem nasprotno tvojemu značaju, kar pa predstavlja poseben izziv. »V tem smislu naša umetniška vodja zelo dobro pozna ansambel in točno ve, komu dati določeno nalogo. Zame je recimo dejala, da me vidi ravno v vlogi Jessice v *Kosu plastike*.« Svoje sanjske vloge pa nima. »Nočem se vznemirjati s tem, kaj bo in kaj bom igrala.«

Za svojo doslej najpomembnejšo vlogo šteje vlogo Šen Te/Šuj Taja v Brechtovem *Dobrem človeku iz Sečuana*. »Čeprav sem bila vsaj v začetku še precej negotova. Je pa predstava zame zanimiva, ker lahko kot igralka v vsaki ponovitvi rastem. Obenem pa zaradi ogromne vloge, ki jo imam v predstavi, spremljam tudi, kako se razvija predstava sama – ta predstava je moj otrok. Vsakič sem lahko bolj

prepričana o določenih stvareh ali pa odkrijem kaj povsem drugega.« S to predstavo so pred dnevi gostovali tudi na festivalu Sarajevska zima.

Iz vloge v vlogo

Igra *3 zime* po sodobnem besedilu Tene Štivičič pa je že nova predstava, ki jo kot zadnjo v tej sezoni postavljajo v MGL in kjer bo igrala tudi Potočnikova. Pravi, da ima precej podoben odnos do sodobnih tekstov kot do tistih z bolj historičnim pridihom, ne mara pa »molierovskih« pačenj, čeprav je mnenje o tem, odkar je vskočila v predstavo *Prevare*, že nekoliko spremenila.

Na odru je skoraj vsak večer, vstopa iz vloge v vlogo in seveda kdaj tudi sama pomisli, kako to, da se vsi ti teksti v glavi ne pomešajo. Odkar nastopa tudi v *Prevarah*, se ji dogaja, da ji vsakič na odru najprej pride na misel stavke: »Dobro jutro, Fabio!«, ne glede na to, v kateri predstavi igra. »To moram še razčistiti sama s sabo,« se smeje. Imajo šepetalko, a le na velikem odru; če vedo, da je tam zadaj nekje, besedilo v glavi lažje teče. »Če pa že zamešaš tekst, poskušaš improvizirati, če se lahko do te mere pomiriš. Morda gledalec teh nekaj sekund negotovosti niti ne opazi, nam igralcem pa se zdijo cela večnost, zavita v temo.«

Ima tudi izkušnje s filmom, snemanjem nanizank. »Ko gledam sebe na posnetkih, se mi zdi, da bolj opazujem vlogo samo in njene pomanjkljivosti kot pa sebe osebno kot igralko. Tako se lažje sprejemem. Čeprav se zdi film v fazi same produkcije v primerjavi s teatrom bolj zlagan, prirejen, me pravzaprav čedalje bolj zanima,« še dodaja. x

Zdaj si tudi sama že dovolim kaj poskusiti in se tudi zmotiti, in to se mi ne zdi več tak problem.

Tina Potočnik, igralka

Tina Potočnik, dramska igralka: Ko si enkrat slečen, se počutiš razgaljeno, tako fizično kot psihično, na ogled daš svoje telo, meso, četudi v funkciji neke predstave. Obleka le na neki način skrije goloto, pa tudi del človekove osebnosti. Prišla sem do spoznanja, ko sem si rekla: takšna pač sem, to imam. 📷 Luka Cjuha